

Časové diery

Patrik začal boxovať proti vojakovi, hoci nemal v úmysle naozaj ho trafiť. Na jeho prekvapenie sa chlap mykol a ustúpil dozadu.

V tej chvíli sa muž v brnení hlasno rozosmial. Dlhú látku tógy vyhodil do vzduchu ako mág, ktorý niečo necháva zmiznúť. Ozvalo sa šušťanie a chvenie. Keď sa od brnenia odrazili slnečné lúče, museli oslepení tigrí detektívi na chvíľu zavrieť oči.

Počuli len škripot piesku.

Bea sa snažila pozeráť cez mihalnice. Niekoľkokrát zažmurkala, aby si jej oči zvykli na svetlo.

„Kam zmizli tí traja?“ počula zvoľať Lukáša.

Patrik bežal k dverám. Pred ním sa medzi polorozpadnutými múrmi objavila štvorcová, nie príliš veľká miestnosť, ktorá bola hore otvorená. Na protiľahlej strane sa černel hlboký výklenok, ktorý akoby pohlcoval slnečné svetlo. Keď Patrik pristúpil bližšie, padol mu pohľad do nízkeho tunela. Tadiaľ museli zmiznúť tí traja chlapi.

Tunel bol taký dlhý, že svetlo nepreniklo na druhý koniec. Z tmy bolo počuť len vzdalujúce sa hlasy.

„... nahnali poriadny strach...“ stihol zachytiť Patrik.

Nasledoval spokojný smiech.

Patrik na šiji pocítil chladný závan. Preľaknuto sa obrátil. No tesne za ním stáli len Bea a Luk.

„Čo to bolo za postavičky?“ nadávala Bea.

„Určite patria do tohto múzea v prírode,“ uvažoval Luk. „Aby si návštevníci vedeli predstaviť, ako vyzerali starí Rimania, ktorí tu žili.“

„Vtipkári,“ mrmlala Bea.

„Ideme aj napriek tomu k amfiteátru?“ opýtal sa Luk kamarátov.

Patrik okamžite súhlasil a Bea tiež.

Vzduch sa trblietal od horúčavy. Luk vybral zo svojej špeciálnej tašky kovovú rúrku a vytiahol z nej zrolovaný predmet z pletenej žltkastej slamy. Potriasol ním, poklopkaľ a pohladkaľ ho a zrazu držal v ruke elegantný slamený klobúk.

„Chceš? Mám ešte šiltovku,“ ponúkol klobúk Beáte. S radosťou si ho vzala.